

**426. „Uram, én olyan boldog vagyok veled!”
Az Úr így válaszol: „Kicsi választottam, és is gyönyörűségemet találok benned!”**

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Imádkozzuk a 124. sz. ének 3. versszakát:

Jézus, édes étkem, nagy gyönyörűségem,
Aki hozzám szálltál szerelmedből,
Ne tekintsd én bűnöm, add, hogy sebem szűnjön,
Töröld el én vétkem kegyelmedből.
Most fogadást tészek, már hozzád hív lélek,
Légy kegyelmes hozzám, ó Jézusom!
Mennynek s földnek Ura, légy orvosom.

A szemlélődő ima útjai tárgyalásánál, a X. fejezetnél, az Istennel való „lelki frigy imájáról” elmélkedünk. Ez az átalakító egyesülés, vagyis Istennel való „tartós egyesülés imája”. „A „lelki eljegyzés imája” még csak előkészület volt az Istennel való lelki frigy, a lelki házasság imaszakaszára. Azt az Istennel való „lelki eljegyzés imáját” az Istennel való egyesülés egyszerű, vagyis átmeneti szakaszának mondjuk. Mert itt Isten már együtt van a lélekkel, a lélek megéli azt, hogy együtt van Istennel: „Uram, nekem adtad magadat.” De még nincsenek szüntelen, elszakíthatatlan szeretetegységben. A lelki házasság vagy lelki frigy imaszakaszában tehát az ember nemcsak ideig-óráig, hanem habituálisan, azaz állapotszerűen egyesül Istennel az értelem és a szív odairányulásával. Vagyis Istenre és a vele kapcsolatos dolgokra való szeretetteljes rá gondolás által, azaz az élet minden eseményeit átjárja a természetfeletti lelkület. A hit igazságai szerinti magatartásmód. Ez az egész imaszakasz a Szentlélek ajándékainak indításai alatt áll. Itt a lélek-menyasszony megéli: isteni Ura mindig ott van vele és benne. Isten betölti teremtményi lelke ürességeit. Eddig Istent hiányolva élt, **mindig hiányérzete, lélekszomjúsága volt Isten után**. Most pedig Isten jelen van a lélekben úgy, hogy azt a lélek-menyasszony megéli. **Isten közli a szeretetet, illetve igényli az embertől az ő szeretetét**.

Ezt az imaszakaszt mondhatjuk „elvarázsolt világ”-nak, vagyis Istentől átjárt imaállapotnak. Isten és a lélek, ez a két különálló valóság az átalakító szeretet által két természetben megmaradva *egy lélekké lesznek* (vö. 1 Kor 12, 13). Ezt Keresztes Szent János különösen is a *Szellemi páros ének* magyarázatában tanítja, amikor a 12. vers 5. sorát, illetve a 28. vers 2. sorát magyarázza. Ezeket már részletesebben is tanulmányoztuk. A lélek-menyasszony számára itt már az a lényeges élmény: „Egy lehetek Istennel, egy lelkület jár át.”

Tegyük fel tehát először a kérdést:

I. Miért lehetséges tehát, hogy Istent és a teremtményt egy lélek járja át?

A válasz Istenben rejlik: Isten akarja ezt a szeretet-egységet az ő választott teremtményével. A Zsoltáros ezt az imaélményt így fogalmazza meg: *Minden oldalról körülfogtál, és kezedet rajtam nyugtatod. Csodálatos ezt tudnom, oly magasztos: fel sem foghatom* (Zsolt 138, 5-6). Akit Isten minden oldalról körülölel, aki megéli Isten kezének szerető érintését, abban nagy-nagy nyugalom keletkezik. Ahogyan az egymást szerető emberek is ráteszik a kezüket a másiknak a kezére, akkor a szeretet nyugalma költözik beléjük. Érzik a másik kezének a melegét, amely kívülről befelé, leginkább a szívük felé irányul.

Az Istennel való lelki frigy az egymásban levés imaállapota. (szórendet megváltoztattam) Amikor Isten szeretettel ráteszi a kezét a választottjára, a lélek-menyasszonyra, és körülöleli; akkor a választott léleknek is élménye lehet: ő is átölelheti Istent, hogy ő is nem (sem)csak a kezét, hanem az egész lelkét Istenre ráteheti, rajta nyugodhat, mint ahogyan Tamás apostol is ama

Húsvétvasárnap este, amikor megérintette Jézusnak a kezét és oldalát (vö. ?). A Zsoltáros ezt az élményt olyan magasztosnak mondja, hogy ezt mi emberek szinte fel sem foghatjuk, de mégis működik (Zsolt?). Itt ugyanis **megvalósul az embernek a legnagyobb vágya: Istenhez tartozni.** És nemcsak kívülről van ez az Istenhez tartozás öröme az emberben, hanem lelke mélyén is, lénye egész valójával tudja: nemcsak valakihez, Istenhez tartozik, hanem az a valaki, az az Isten benne is van! Nemcsak Isten karjaiban létezik a teremtmény, hanem Isten szerető szívében lakozhat a kiválasztott lélek-menyasszony. Ez az imaállapot tehát a szeretés állapota. Az ember élete átalakult szeretéssé, mert Isten lakik benne, aki a végtelen szeretet (1 Jn 4, 8). Persze, hogy a lélek-menyasszony ilyenkor elmondja: „Uram, olyan boldog vagyok veled!” És a lélek-menyasszony vallomásra isteni Ura mindig (azt válaszolja) mondja: „Kicsi választottam, én is gyönyörűséget találok benned. Én lettem a te életedd, az én szeretetem lett a te szeretetedd.”

A kereszt mindig a szeretetnek a jele. Itt is van kereszt, mint a menyasszony és a vőlegény házasságkötésekor. Ezt a keresztet az isteni Vőlegény hozta, hiszen keresztthalálával Krisztus Urunk szerezte meg nekünk az életet (), a szeretetben való élest. A házastársak valahányszor rátekinenek a házasságkötési keresztjükre, mindig gyarapodnak az Isten iránti szeretetben és az egymás iránti szeretetben. A lélek-menyasszony is valahányszor rátekin a keresztthalált érte vállaló isteni Urára, növekedik benne a szeretet. Növekedik benne az élet.

Itt is vannak virágok, mint az esküvő alkalmával a templomban. Itt a lelki virágzás a Szentléleknek az illetésére bontakozik ki. Amikor a Lélek megragadja az embert, akkor az embernek a gondolatai kivirágognak. Amikor a Szentlélek magába öleli az embernek az akaratát, akkor az emberi szabad akarat, a jócselekedetek virágját (jait) hozza. Vannak, akik az esküvői csokor virágját megőrzik, lepréselik. (Örökre) Meg akarják őrizni szüntelen. Itt pedig a lélek-menyasszony az, aki a lelkében kivirágzott Istenre irányuló gondolatokat és szeretetést, az akaratnak a virágját szüntelenül bontakoztatni tudja. Ez élő virág, a Szentlélek élteti, bontakoztatja.

Itt is van jegyesi egyesülés. Amikor a lélek-menyasszony megélheti, hogy ő immár isteni Jegyese szívében van, az isteni Úr pedig az ő választottjának a lelkében. A lélek-menyasszony megéli: isteni Ura részesíti az ő isteni Életében. A lélek-menyasszony pedig (egészen) megadja magát egészen isteni Urának. Odaadja az életét. Az élményét így fogalmazhatja meg: „Uram, *én tebenned vagyok, te pedig, isteni jó Uram, énbennem* (Jn 14, 20 ?).” És újra csak azt tudja eldadogni isteni Urának: „Én olyan boldog vagyok veled!” Isteni Ura sem marad adós a válasszal, újra meg újra elmondja: „Kicsi választottam, én is gyönyörűséget találok benned. Ez azért lehetséges, mert valahányszor a lélek-menyasszony kimondja: Uram, én olyan boldog vagyok veled, az isteni Vőlegény mindjárt válaszol, és még jobban a lélek-menyasszony lelkébe önti az ő örök isteni boldogságát. A lélek-menyasszony tehát megélheti: Ez a vallomásom, hogy boldog vagyok veled és benned, nem marad visszajelzés nélkül. Te Uram, aki magad vagy az örök boldogság, részesítesz engem, kicsiny teremtményedet a te isteni boldogságodból. Olyan ez, mint amikor a napnak a fénye árad rám. Annak a teremtett napnak a sugárzásába, tüzes lobogásába sem lehet beletekinteni, de életet fakasztó fényét, cirógató melegét mégis szemlélhetem, azaz gyönyörködve tapasztalhatom. Én pedig, a te választottad mondhatom neked, isteni Napom: „Ragyogj rám még jobban, mert igényelem szereteted belém áramlását!

Te lettél az én boldogságom!

Te lettél szívem kincse!

Te lettél az én életem!

Ó, hogy(an) átalakítottad az én kicsiny életemet!

Ó, mennyire egyesítetted életemet a te életeddel!

Ó, mennyire magadhoz vonzottál engem!

Ó, milyen biztonságot adó otthont készítettél nekem a te szívedben!”

A Zsoltárosonál olvastam: *A veréb is fészket talál nálad, a te oltárodnál, Uram* (Zsolt 83, 4). Én meg, a te dédelgetett galambocskáddá lettem, aki szíved rejtekében pihenhet. Az Énekek éneke szavával: *Magasba nyúló sziklák hasadékaiban fészkelő galambod lettem, akinek rejtekhelyeden, ahová a mennyei magasságokhoz vezető szirtek között halad a meredek és szűk ösvény, megmutatod arcodat, és hallatod hangodat. Oly szépen cseng a hangod, és oly bájos az arcod* (vö. Én 2, 14

dólt?). Uram, te így szólsz hozzám: *De szép vagy, kedvesem, igen szép vagy! Szemeid, mint a galambok a fátyolod mögött* (Én 4, 1). És folytatod az Énekek éneke szavával: *Megigézted a szívemet, jegyesem, húgocskám! Megigézted a szívemet szemednek egyetlen pillantásával, nyakadnak egyetlen láncával. Milyen vonzó húgom, mátkám, a te szerelmed! Mennyivel édesebb a te szerelmed a bornál. Keneted illata, vagyis a Szentlélektől átjártságod felülmúl minden balzsamot* (Én 4, 9-10). És az isteni Völegény így folytatja: *Galambom, gyöngyöm, csak egy van, anyjának egyetlenje, szőlőjének kedveltje* (Én 6, 9). *Magammal vittelek és bevezettelek anyámnak házába. Itt tanítgatlak, és megitatlak fűszerezett borral, gránátalma musttal, vagyis a szerelem italával. Balkezed a fejem alá tetted, jobboldal meg átkaroltál* (vö.? Én 8, 2-3). És még mindig folytatja ez az isteni Völegény az ő vallomását, amellyel gyönyörűségét találja kicsiny választottjában: *A halálnál is erősebb a te szerelmed... Nyíla, mint a tüzes nyíl, az Úrnak lángja* (Én 8, 6), vagyis az én isteni szívemből kapott égő szeretet-lángolás van benne. A menyasszony is szerelmes szavakat suttog isteni Urának mind-mind az Énekek éneke kinyilatkoztatott igazságaival: *A kedvesem az enyém, és én az övé vagyok* (Én 2, 16). *Amit kerestem, de nem találtam őt, akit szeret a lelkem. Addig éjszaka volt* (vö. Én 3, 1). *De most már megtaláltam, akit szeret a lelkem. Belekapasztkodom, és nem engedem el* (vö. Én 3, 4). Ez a vallomás: - nem engedem el – mutatja, hogy itt már a lelki frigynek ez a tartós szeretet-kapcsolata van. A szeretet átalakult végleges szeretetté. A menyasszony is folytatja: *Ott ajándékoztalak meg szerelmemmel* (vö. Én 7, 13). *Tengernyi víz sem olthatja el szerelmem lángját, egész folyamok sem tudnak elsodorni* (vö.? Én 8, 7). Ez is a szeretet végleges állapotát tükrözi: Senki és semmi (n)sem szüntetheti meg. A lélek-menyasszony szereti mondogatni: *Én az isteni Kedvesemé vagyok, és ő az enyém* (Én 6, 3). És ekkor mondja a lélek-menyasszony: *Hogyan, nem tudom. Beültetett az én isteni Uram az ő lelke hintájába* (vö. Én 6, 12). *Én a Kedvesemé lettem, és ő az enyém* (vö. Én 6, 3). És ott, az isteni Völegény szíve legbelsejében a lélek-menyasszony újra megvallja: „Uram, és olyan boldog vagyok veled!”

Elmélkedésünk második részében nézzük:

II. (Ez az édes Úr) hogyan tud jelentkezni ez az édes Úr a lélek-menyasszony szíve belsejében?

1. Tehát belül, a választott lélek legmélyén Isten nagyon finoman, vagyis először is nagyon gyengéden lobbantja fel jelenlétének boldogító megtapasztalását. Itt nem valami édes sütemény finomságáról van szó. Az csak hasonlít ehhez. Nem az emberi szeretet csók-szerű édes leheléséről van szó. Az is csak gyenge hasonlat. Itt Isten jelenlétét gyengéden közli. A szeretet boldogító valóságáról van szó. Ő jelentkezik, ő kinyilvánítja magát isteni finomsággal, isteni módon, az isteni szeretetnek a gyengédségével.

2. Másodszor Isten nagyon édesen ad jelzést, hogy benne lakik az ő választott menyasszonyának szíve legmélyében. Az egymásban levés öröme ez a kegyelem, az Istennel való egység öröme: *Te Uram, énbennem vagy, és én, kicsiny teremtményed tebenned.* Az átalakító egyesülés ajándéka azt jelenti: az ember átalakul. Belső mentalitásában Isten kerül az első helyre. Gondolataiban már nem önmagával foglalkozik, hanem Istennel. Érzelemvilágát már az Isten iránti szeretet tölti be, nem az önszeretet. Istennek ez a szeretete a lélek-menyasszony számára nyilvánvalóan magán viseli az ajándék jellegét, vagyis a lélek tudja: most nem ő indította fel az Isten iránti szeretetet, mint máskor, amikor ő emelte fel a szívét Istenhez; hanem most kapta a szívében a jelenleg lobogó istenszeretetet úgy, mint amikor az embernek önkéntelenül egy-egy gondolat eszébe jut anélkül, hogy annak felidézésére törekedett volna. Valahogy úgy van az, mint a szemlélődő imában Isten „csak” eljön a legváratlanabb pillanatban, a leghétköznapibb gondolat-sor közepette is. A lélek csak ámul, csak örül, csak csodálkozik: „Hát itt vagy, jó Uram? De jó!” És minél jobban kitárulkozik előtte, Isten annál bensőségesebben önti szeretetét a lélekbe. A szívbeli öröm hullámozása ez, a lelkek egymásba-hullámozása.

3. Az Úr harmadszor úgy jelentkezik a választott menyasszonya lelkében, hogy nagyon erőteljesen, vagyis teljes bizonyossággal tudatja jelenlétét a választott lélekben való benne-lakásával. Mint ahogyan az emberben benne van az én-tudat, az önmagáról való tudás, (úgy) az a

választott lélekben minél határozottabban, teljes bizonyossággal benne van a tudás, hogy Isten betöltötte jelenlétével a lelket. Végtelen szeretete bennem lobog, átjárja a lelket jobban, mint a testet az életet adó étel, ital vagy orvosság. Átjár szeretete(dnek) tüzével, bár tudom, hogy méltatlan vagyok erre a nagy isteni ajándékra. A te ajándékokod tehát: téged, az élet vizét boldogan ihatlak magamba. Életemnek isteni forrásából szüntelen meríthetek. Nem mintha oltanád az irántad való szomjamat az első korty után, hanem azért, mert te folytonosan szeretet, folytonosan áradó szeretet-forrás vagy, aki szüntelenül áradsz belém. És egyre jobban betöltesz, egyre hatékonyabban éltetsz, mert a te végtelen életedet árasztod belém.

Uram, olyan boldogan adok neked helyet az életemben! Egyre jobban *kisebbedni* akarok, hogy te növekedj bennem (vö. Jn 3, 30). Fenntartások nélkül, egyre jobban átadom neked önmagamat. Már nem töröm a fejemet azon, hogy méltatlanságom ellenére miért szeretsz engem ennyire. Már nem önmagamon van a nézése, hanem téged akarlak szeretni, aki lefoglaltál magadnak, és életem Ura lettél, aki eluralkodtál bennem, és magadra fordítottad gondolataimat, és szívem szeretetét. Ó, hogy átalakítottál a magad *képére és hasonlatosságára*, ahogyan a Teremtés könyvében olvashatjuk (vö. Ter 1, 27 ?). És egyre jobban a te vonásaid verődnek ki rajtam, mint ahogyan a szerelmesek is egymáshoz alakulnak. Én, a te kicsiny választott menyasszonyod szinte elmondhatom: „Én te lettem, te pedig, isteni Uram, én lettél. Így is megvallhatom neked, Uram: Te lettél az én életem!”

4. Negyedszer az Úr jelentkezésének a stílusa az öröm. Amikor a választott lélek megéli, hogy Isten átjárta őt önmagával, akkor azt is megtapasztalja, hogy kimondhatatlan öröm hatja át. Ezt az igazi örömet csak az tudja (ismeri), aki érzi. Csak az tudja ezt a szív-örömet megfogalmazni, de nem tudja kimondani, mert maga Isten az, aki kinyilvánítja önmagát az őt szerető léleknek az ujjongás, az éneklés, az öröm harmóniájában (vö. Zsolt 95, 2-3). Persze, hogy a lélek-menyasszony nem győzi mondogatni: Uram, én olyan boldog vagyok veled! Benned megtaláltam azt, akit szeret a lelke. Hogyan is tudnék élni nélküled? Immár te lettél az én életem.

(Elmélkedésünk harmadik része) ☺

III. A lélek-menyasszony elmerül Istennek ebbe a gyönyörű szeretetébe

Az angyalok és a szentek - akik látják ezt az isteni frigyét, a Lélekisten és a lélek-menyasszony egygyé-válását – azt mondják: beleveszett a tengerbe, az élet vizének óceánjába. Ezért a lélek-menyasszony elmondja: „Igazában azóta élek, amióta magadba öleltél engem, én jó Uram, Istenem! Szerelmes vagyok beléd, Uram! Mindent és mindenkit odahagyok, csakhogy veled lehessen örökre. A lelkek összeért, te lettél az én életem. Életem éneke belesatlakozott a te isteni életed harmóniájába. Együtt, egy ütemre, egy dallamra zeng az életem! Életem tavasza a te örök nyaradba fordul. Beérett, mint aratásra a búza, hiszen te lettél életet értelő magom. Te lettél életem, te lettél szerelmem, éltető erőm. Velem vagy, és én veled vagyok. Nemcsak tudom, de érzem is, hogy velem vagy. Végre ráébredtem a Valóságra, mit érne minden, ha nem lennél velem, ha nem lehetnék veled, Uram. Boldogságomban, hogy velem vagy, és én veled lehetek, könny szökik szemembe. Elmúlt a sötétség, amikor nem láttalak, Uram. A hajnal, amely jelezte, hogy közelítesz, immár déli verőfényre vált. Meghatódottság jár át, Uram, hogy reám tekinttél.”

A Zsoltáros is így mondja: *Isten rátekint a földre, és az beléremeg* (Zsolt 103, 32). Uram, reám tekinttél, és beléremegett a szívem. Reám mosolyogtál, elfogadtál, magadhoz emeltél, szívedre szorítottál, hogy egyek legyünk a te szeretetedben! Ó, de csodás ilyen emelkedett lelkülettel élni! Nemcsak karjaidba zártál, hanem a szívedbe. Én pedig befogadhatalak, és *szabadon járhatunk-kelhetünk* egymás szívében (vö. Dán 3, 25 ?). Uram, nemcsak te vagy a múltam, akitől mindent kaptam: létet, életet, mindent, hanem te lettél a jelenem és a jövőm is. Most már tudhatom, hogy miért vagyok itt a földön. Ez a jelenem, és tudom, hogy hová megyek. Ez a jövőm. A te életed borít be. Átjársz örök szereteted harmóniájával. Felém hullámszik a szférák zenéje, sőt, a szférák zenéjénél is csodálatosabb, megnyugtatóbb életed zengése, amellyel az égi magasságokba emeltél. Elragadó lényedbe ragadtál! Szüntelenül átadom magamat isteni

vonzásodnak, és nem akarom, hogy valami is elszakítson tőled! Ó, milyen csodálatos, amikor lelkem szemeivel láthatom, hogyan árad a kegyelem,

- amikor részese lehetek a szívedből fakadó szeretet-folyamnak,
- amikor egyre jobban átjársz a te életeddel,
- amikor szívemben a te szíved dobog, Uram,
- amikor (Szent Pállal elmondhatom☺☺): *élek, de már nem is én, hanem te énbennem* (Gal 2, 20).

Bárcsak sose múlna el (ez)! Hiszen te adtad nekem a reményt, hogy ez örökké fog tartani. Veled alszom el, rólad álmodom, Uram. Veled ébredek, veled vagyok éjjel-nappal. Szüntelenül átölelve tartod a lelkemet, és én magamba ölelhetlek, isteni Uram! Ez nem álom, hanem valóság, amely örökké tart. Ez már nem a múlandóság világa, hanem az a másik világ, amely sohasem ér véget. Ahol arra ébredek, hogy a rólad való álomom: - mert te lettél az én Istenem – valósággá vált!

Boldogan szédülök bele ebbe a valóságba, hogy te szeretsz engem. Szeretsz? Szeretsz! Szeretsz! – Ez nagyon jó imamód. A lélek-menyasszony él ebben az Istenbe szédült állapotban. Szeretsz! Szeretsz! Én pedig viszontszeretlek téged, Uram. Tele van a szívem örömmel, mert betöltöttél örömmel. Teli van a szívem boldogsággal, mert betöltöttél a te gyönyörűségeddel. Uram, nem győzöm mondani neked: „Ó, de boldog vagyok veled, mert te lettél az én boldogságom.” Isten pedig – ez a hatalmas Úr – ugyanezt mondja kicsiny választottjának: „Te lettél az én boldogságom. Én is gyönyörűségemet találok benned.”

A lélek-menyasszony szüntelenül hallja már isteni Urának vallomását:

Hitvesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A lélek-menyasszony is az Isten szívében (való) otthon-levés boldogságával, biztonságtudatával kérheti:

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!

Az ilyen kérésnek az isteni Vőlegény nem tud ellenállni, újra meg újra elmondja:

Hitvesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A lélek-menyasszony is mondogatja:

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!

A szavak elfogyhatnak, a szeretet nem. Ha az isteni Vőlegény csak ennyit mond:

Hitvesem, te most már tudod...,

erre a lélek-menyasszony tudja azt az isteni szeretetet. Tehát most csak ennyit énekeljünk:

Hitvesem, te most már tudod...

A lélek-menyasszonynak is elég csak ennyit mondanía:

Én Uram, szeress még jobban!

Ha az isteni Vőlegény szíve csak ennyi jelzést dobant a választottja felé:

Hitvesem,

akkor ebben is benne van minden. Csak ennyit énekeljünk:

Hitvesem!

A lélek-menyasszony is egy szóval mindent kifejez: a teljes önátadást, a teljes szeretetet, isteni Urának szeretete eluralkodását. Csak ennyit mond:

Én Uram!

És itt megáll a szó, csak a szeretet lüktet, és szavak nélkül csak belül halljuk az Úrnak a szavát, amely üzen:

Hitvesem!

A lélek-menyasszony pedig csak ennyit mond az Úrnak:

Én Uram!

Belül teljes odaadással, csendben valljuk meg!

Ezt felváltva, szavak nélkül is üzenik egymásnak:

Hitvesem! - Én Uram! Hitvesem! ...Én Uram!

A lélek-menyasszony újra és újra elmondja isteni Urának:

Uram, és olyan boldog vagyok veled!

A lélek-menyasszony tudja isteni Ura válaszát:

Kicsi választottam, én is gyönyörűségemet találok benned!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

A lelki frigy imaszakaszában az ember állapotszerűen egyesül Istennel az értelem és a szív odairányulásával a szeretetteljes rá gondolás által

A Im megéli: Ura mindig ott van veled, benne!

Eddig hiányérzete volt, szomjazta Istent, most Isten közli veled a szeretetét, és igényli is azt

Addig nem lehet boldog az ember, amíg nem adja oda a szeretetét Istennek. Ez az egyetlen dolog, mellyel Isten nem rendelkezik. Önként kell odaadnunk!

I. Miért lehetséges, hogy Istent és a teremtményét egy lélek járja át?

Isten akarja ezt a szeretet egységet, körülfog, átölel minket, kezét rajtunk nyugtatja

Az egymást szerető is érzi a másik kezének melegét, szívük egymás felé irányuló szeretetét

Megvalósul az ember legmagasztosabb vágya: Istenhez tartozhat!

A keresztes szeretet jele; ha rá tekintünk, növekszik bennünk a szeretet, az élet

Ha a Szentlélek magába öleli az akaratunkat, akkor az jócselekedeteket érlel

Ha kimondjuk Istennek: „Olyan boldog vagyok veled!”, akkor ő a lelkünkbe önti a boldogságát, az isteni Nap fényét, melegét. Igényeljük ezt!

A kis verébbel mi is fészket találhatunk az Úrnál

Az Úr lángja olyan, mint a tüzes nyíl

Ha végre megtaláltuk az Urat, ne engedjük el!

Szerelmünket a víz nem tudja eloltani, a folyó nem tudja elsodorni

Az isteni Úr már beültetett lelke hintájába, ott boldogok lehetünk

II. Hogyan jelentkezik az Úr a Im szívében?

1. Nagyon gyengéden, édes, csókszerű leheléssel

2. Nagyon édesen

Az egymásban levés kegyelem, mely átalakítja az embert

Isten kerül az első helyre, nem az önszeretet

A szemlélődő imában Isten „csak” eljön, sokszor a legváratlanabb pillanatban

Minél jobban kitárulkozunk az Úr előtt, ő annál bensőségesebben önti a szeretetét a lelkünkbe

3. Az Úr erőteljesen tudatja jelenlétét, átjár szeretete tüzével méltatlanságunk ellenére is

Boldogan adjunk helyet az életünkben az Úrnak, kisebbedni akarjunk!

Az Úr magára fordítja szívünk szeretetét, az ő vonásai verődnek ki rajtunk

4. Öröm hatja át az embert, megélheti az ujjongás, éneklés harmóniáját

III: A Im elmerül Isten gyönyörű szeretetében

Azóta élek, hogy magadba öleltél, Uram!

Lelkünk összeért, te lettél az életem

Életem belecsatlakozott életed harmóniájába. Egy ütemre, egy dallamra zeng az életünk

Beérett, mint aratásra a búza. Elmúlt a sötétség. Végre ráébredtem a Valóságra!

Isten rá tekint a földre, az beleremeg

Isten átjár a szeretetével, harmóniájával, és égi magasságokba emel

Nem akarom, nem engedem, hogy bármi is elszakítson az Úrtól!

Szent Pállal elmondhatjuk: *Élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem*

Bár csak sohasem múlna el ez!

Nagyszerű imamód: „Szeretlek!” Szeressük viszont Istent!

Litániázzuk az Úrral: „Boldog vagyok veled!”

A szavak elfogyhatnak - mint Petőfinél is megáll a szó -, de a szeretet nem

Nem kell hosszasan betanult imádságokat mondogatnunk, elegendő a szívünk Isten felé dobbanása, mely kifejezi a teljes önátadásunkat és szeretetünket!